"ମିଠେ ବଚ୍ଚେ:- ତୁମେ ଏବେ ସଚ୍ଚା-ସଚ୍ଚା ପାଠଶାଳାରେ ବସିଛ, ଏହା ସତ୍ସଙ୍ଗ ମଧ୍ୟ ଅଟେ, ଏଠାରେ ତୁମକୁ ସତ୍ୟ ପିତାଙ୍କର ସଙ୍ଗ ମିଳିଛି, ଯିଏକି ପାରି କରିଦେଉଛନ୍ତି ।"

ପ୍ରଶ୍ନ**:-** ହିସାବ-କିତାବର ଖେଳରେ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଚାର ଏବଂ ତୁମର ବିଚାରରେ କେଉଁ ଅନ୍ତର ରହିଛି?

ଉତ୍ତର**:-** ମନୁଷ୍ୟ ଭାବୁଛନ୍ତି ଯେ - ଏଠାରେ ଯେଉଁ ସବୁ ଦୁଃଖ ସୁଖର ଖେଳ ଚାଲିଛି, ଏହି ଦୁଃଖ ସୁଖ ସବୁ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଦେଉଛନ୍ତି ଏବଂ ତୁମେ ପିଲାମାନେ ବୁଝୁଛ ଯେ ଏସବୁ ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କର କର୍ମର ହିସାବ କିତାବର ଖେଳ ଅଟେ । ବାବା କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖ ଦିଅନ୍ତି ନାହିଁ । ସେ ତ ସୁଖର ରାସ୍ତା ବତାଇବା ପାଇଁ ଆସିଥା'ନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ - ପିଲାମାନେ, ମୁଁ କାହାକୁ ବି ଦୁଃଖୀ କରି ନାହିଁ । ଏହା ତ ତୁମର ହିଁ କର୍ମର ଫଳ ଅଟେ ।

ଗୀତ**:-** ଇସ୍ ପାପ କି ଦୁନିଆ ସେ...

ଓମ୍ ଶାନ୍ତି । ମଧୁର ଆତ୍ମିକ ପିଲାମାନେ ଗୀତ ଶୁଣିଲେ । କାହାକୁ ଡାକୁଛନ୍ତି? ବାବାଙ୍କୁ । ବାବା ଆପଣ ଏଠାକୁ ଆସି ଏହି କଳିଯୁଗୀ ପାପର ଦୁନିଆରୁ ସତ୍ୟଯୁଗୀ ପୁଣ୍ୟର ଦୁନିଆକୁ ନେଇଚାଲ । ଏବେ ଜୀବ ଆତ୍ମାମାନେ ସମସ୍ତେ କଳିଯୁଗୀ ଅଟନ୍ତି । ସେମାନଙ୍କର ବୁଦ୍ଧି (ପ୍ରାର୍ଥନା କରିବା ସମୟରେ) ଉପରକୁ ଯାଇଥାଏ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ ଯିଏ ଏବଂ ଯେମିତି ଅଟେ, ସେପରି କେହି ଜାଣି ନାହାଁନ୍ତି । ଋଷି-ମୁନି ମଧ୍ୟ କହିଥାନ୍ତି ଯେ ଆମେ ରଚୟିତା ମାଲିକ ଅର୍ଥାତ୍ ବେହଦର ପିତା ଏବଂ ତାଙ୍କର ବେହଦ ରଚନାର ଆଦି, ମଧ୍ୟ, ଅନ୍ତକୁ ଜାଣି ନାହୁଁ । ଆତ୍ମାମାନେ ଯେଉଁଠାରେ ରହିଥାନ୍ତି ତାହା ବ୍ରହ୍ମ ମହତତ୍□ ଅଟେ, ଯେଉଁଠାରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ ଚନ୍ଦ୍ର ନଥାନ୍ତି । ନା ମୂଳବତନରେ, ନା ସୂକ୍ଷ୍ମବତନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟ, ଚନ୍ଦ୍ର ଥା'ନ୍ତି । ବାକି ଏହି ରଙ୍ଗମଞ୍ଚରେ ତ ବିଜୁଳି ଆଲୋକ ଆଦି ତ ସବୁ ଦରକାର ନା । ତେଣୁ ଏହି ରଙ୍ଗମଞ୍ଚକୁ ରାତିରେ ଚନ୍ଦ୍ର ଏବଂ ତାରକାମାନଙ୍କଠାରୁ ଦିନରେ ସୂର୍ଯ୍ୟଙ୍କଠାରୁ ଆଲୋକ ମିଳୁଛି । ଏମାନେ ସବୁ ହେଲେ ବତୀ ସଦୃଶ । ଏହିସବୁ ବତୀଗୁଡିକ ଥାଇ ମଧ୍ୟ ଅନ୍ଧକାର ବୋଲି କୁହାଯାଉଛି । ରାତ୍ରୀରେ ତ ପୁଣି ବତୀ ଜଳାଇବାକୁ ପଡିଥାଏ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗ ତ୍ରେତାୟା ଯୁଗକୁ କୁହାଯାଉଛି ଦିନ ଏବଂ ଭକ୍ତି ମାର୍ଗକୁ କୁହାଯାଉଛି ରାତି । ଏହା ବି ବୁଝିବାର କଥା ଅଟେ । ନୂଆ ଦୁନିଆ ପୁଣି ପୁରୁଣା ଦୁନିଆ ନିଶ୍ଚିତ ହେବ । ପୁଣି ନୂଆ ହେବ ତ ପୁରୁଣାର ନିଶ୍ଚିତ ବିନାଶ ହେବ । ଏହା ହେଲା ବେହଦର ଦୁନିଆ । ରାଜାମାନଙ୍କର ଘର ଆଦି ମଧ୍ୟ ବହୁତ ବଡ-ବଡ ହୋଇଥାଏ । ଏହା ହେଲା ବେହଦର ଘର, ବିଶ୍□ ରଙ୍ଗମଞ୍ଚ ଅଥବା ଷ୍ଟେଜ୍, ଏହାକୁ କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ମଧ୍ୟ କୁହାଯାଏ । କର୍ମ ତ ନିଶ୍ଚିତ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ସବୁ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଏହା କର୍ମକ୍ଷେତ୍ର ଅଟେ । ସମସ୍ତଙ୍କୁ କର୍ମ କରିବାର ହିଁ ଅଛି ଓ ଅଭିନୟ କରିବାର ହିଁ ଅଛି । ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମାକୁ ପୂର୍ବରୁ ହିଁ ଅଭିନୟ ମିଳିଛି । ତୁମମାନଙ୍କ ଭିତରେ ମଧ୍ୟ କେହି କେହି ଅଛନ୍ତି ଯିଏକି, ଏହିସବୁ କଥାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିପାରିବେ । ବାସ୍ତବରେ ଏହା ଗୀତାପାଠଶାଳା ଅଟେ । ପାଠଶାଳାରେ କ'ଣ କେବେ ବୁଢା ଆଦି ପଢିଥା'ନ୍ତି କି? ଏଠାରେ ତ ବୁଢା, ଯୁବକ ଆଦି ସମସ୍ତେ ପଢୁଛନ୍ତି । ବେଦର ପାଠଶାଳା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ସେଠାରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ-ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ ନ ଥାଏ । ଆମେ ଏତେ ବେଦ-ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢୁଛେ, ଏହା ଦ୍□ାରା କ'ଣ ହେବୁ । ତାହା ଜାଣନ୍ତି ନାହିଁ । କୌଣସି ବି ସତସଙ୍ଗରେ ଲକ୍ଷ୍ୟ ଉଦ୍ଦେଶ୍ୟ କିଛି ବି ନ ଥାଏ । ଏବେ ତ ସେ ସବୁକୁ ସତସଙ୍ଗ କହିବା ପାଇଁ ଲଜ୍□ା ଆସୁଛି । ସତ୍ ତ ଏକ ବାବା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଯାହାଙ୍କ ପାଇଁ କୁହାଯାଏ ସତସଙ୍ଗ ରକ୍ଷା କରିଥାଏ... କୁସଙ୍ଗ ବୁଡାଇ ଦେଇଥାଏ । କଳିଯୁଗୀ ମନୁଷ୍ୟଙ୍କର ସଙ୍ଗ ହିଁ କୁସଙ୍ଗ ଅଟେ । ସତ୍ୟର ସଙ୍ଗ ତ ଗୋଟିଏ ହିଁ ଅଟେ । ଏବେ ତୁମକୁ ଏସବୁ ଆଶ୍ଚର୍ଯ୍ୟ ଲାଗୁଛି । ସାରା ସୃଷ୍ଟିର ଆଦି-ମଧ୍ୟ-ଅନ୍ତର ଜ୍ଞାନ ବାବା କିପରି ଦେଉଛନ୍ତି, ଏ ସବୁ ଶୁଣି ତୁମକୁ ତ ଖୁସି ହେବା ଦରକାର । ତୁମେ ସଚ୍ଚା ସଚ୍ଚା ପାଠଶାଳାରେ ବସିଛ । ବାକି ସବୁ ମିଥ୍ୟା ପାଠଶାଳା ଅଟେ । ସେହି ସବୁ ସତସଙ୍ଗ ଆଦିରେ କୌଣସି ଲକ୍ଷ୍ୟ ପ୍ରାପ୍ତି ହୋଇନଥାଏ । ସ୍କୁଲ୍ କଲେଜ ଆଦିରେ ପାଠପଢି ପୁଣି ବି କିଛି ନା କିଛି ପଦ ପ୍ରାପ୍ତ କରି ବାହାରିଥାଆନ୍ତି । ବାକି ଅନ୍ୟ କେଉଁଠି ବି ପାଠପଢା ନାହିଁ । ସତସଙ୍ଗକୁ ପାଠପଢ଼ା କୁହାଯିବ ନାହିଁ । ଶାସ୍ତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ଆଦି ତ ପଢି ପୁଣି ଦୋକାନ ଖୋଲି ବସିଥା'ନ୍ତି, ଅର୍ଥାତ୍ ଶାସ୍ତ୍ର ଗ୍ରନ୍ଥ ଶୁଣାଇଥା'ନ୍ତି ପଇସା ରୋଜଗାର କରିଥା'ନ୍ତି । ଅଳ୍ପ କିଛି ଗ୍ରନ୍ଥ ଶିଖି କରି ଗୁରଦ୍□ାର ଖୋଲି ଦେଉଛନ୍ତି । ଗୁରୁଦ୍□ାର ବି କେତେ ଖୋଲୁଛନ୍ତି । ଗୁରୁଦ୍□ାର ଅର୍ଥାତ୍ ଗୁରୁଙ୍କର ଦ୍□ାର ବା ଘର କୁହାଯିବ ନା । ଫାଟକ ଖୋଲିଲେ, ସେଠାରେ ଯାଇ ଶାସ୍ତ୍ର ଆଦି ପଢିଥା'ନ୍ତି । ତୁମର ଗୁରୁଦ୍□ାର ହେଲା - ମୁକ୍ତି ଏବଂ ଜୀବନମୁକ୍ତିଧାମ, ସତ୍ଗୁରୁଙ୍କ ଦ୍□ାର । ସତ୍ଗୁରୁଙ୍କର ନାମ କ'ଣ ? ଅକାଳମୁରତ । ସତ୍ଗୁରୁଙ୍କୁ ଅକାଳମୁରତ କହିଥା'ନ୍ତି ସେ ଆସି ମୁକ୍ତି-ଜୀବନମୁକ୍ତିର ଦ୍□ାର ଖୋଲିଥା'ନ୍ତି । ଅକାଳ ମୁରତ ଅଟନ୍ତି ନା । ଯାହାଙ୍କୁ କାଳ ମଧ୍ୟ ଖାଇ ପାରିବ ନାହିଁ । ଆତ୍ମା ତ ବିନ୍ଦୁ ହିଁ ଅଟେ । ତାକୁ କାଳ କିପରି ଖାଇବ । ଆତ୍ମା ତ ଶରୀର ଛାଡି ଚାଲିଯାଇଥାଏ । ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ ବୁଝିଛନ୍ତି କି ଗୋଟିଏ ପୁରୁଣା ଶରୀର ଛାଡି ପୁଣି ଯାଇ ଅନ୍ୟ ଶରୀର ନେବୁ, ତେବେ ଏଥିରେ କାନ୍ଦିବା କ'ଣ ଦରକାର । ଏହା ତୁମେ ଜାଣିଛ ଯେ - ଡ୍ରାମା ଅନାଦି ବା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ପ୍ରତ୍ୟେକଙ୍କୁ ନିଜ ନିଜର ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ହିଁ ହେବ । ବାବା ବୁଝାଇଛନ୍ତି ଯେ - ସତ୍ୟଯୁଗରେ ସମସ୍ତେ ନଷ୍ଟମୋହା ଅଟନ୍ତି । ମୋହଜିତ ରାଜାଙ୍କର କାହାଣୀ ମଧ୍ୟ ଅଛି ନା । ପଣ୍ଡିତମାନେ ଶୁଣାଇଥାନ୍ତି, ମାତାମାନେ ବି ଶୁଣି-ଶୁଣି ପୁଣି ଗ୍ରନ୍ଥ ଧରି ବସିଯାଆନ୍ତି - ଶୁଣାଇବା ପାଇଁ । ବହୁତ ମନୁଷ୍ୟ ଯାଇ

ଶୁଣିଥା’ନ୍ତି । ସେ ସବୁକୁ କୁହାଯାଏ କର୍ଣ୍ଣରସ । ଡ୍ରାମା ପ୍ଲାନ୍ ଅନୁସାରେ ମନୁଷ୍ୟ ତ କହିବେ ଆମର ଦୋଷ କଣ ଅଛି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ଯେ ତୁମେ ମୋତେ ଡାକିଥିଲ କି ଦୁଃଖର ଦୁନିଆରୁ ନେଇଯାଅ । ବର୍ତ୍ତମାନ ମୁଁ ଆସିଯାଇଛି, ତେଣୁ ମୋ କଥା ଶୁଣିବା ଦରକାର ନା । ବାବା ପିଲାମାନଙ୍କୁ ବସି ବୁଝାଉଛନ୍ତି, ଶ୍ରେଷ୍ଠ ମତ ମିଳୁଛି ତ ତାକୁ ଗ୍ରହଣ କରିବା ଦରକାର ନା । ତୁମର ମଧ୍ୟ କୌଣସି ଦୋଷ ନାହିଁ । ଏହା ବି ଡ୍ରାମାରେ ଥିଲା । ରାମ ରାଜ୍ୟ ରାବଣ ରାଜ୍ୟର ଖେଳ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅଟେ । ଖେଳରେ ଯଦି କେହି ହାରିଯାଇଥାନ୍ତି ତେବେ ତାଙ୍କର ଦୋଷ କ’ଣ ଅଛି । ଜୟ ଏବଂ ପରାଜୟ ହୋଇଥାଏ, ଏଥିରେ ଲଢେଇର କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ତୁମର ବାଦଶାହୀ ଥିଲା । ଏହା ବି ପୂର୍ବରୁ ତୁମକୁ ଜଣା ନ ଥିଲା, ଏବେ ତୁମେମାନେ ବୁଝୁଛ । ଯେଉଁମାନେ କି ସେବାଯୋଗ୍ୟ ଅଟନ୍ତି, ସେମାନଙ୍କର ସୁନାମ ହେଉଛି । ଦିଲ୍ଲୀରେ ସବୁଠାରୁ ସୁନାମଧନ୍ୟ ଜ୍ଞାନୀ ଆତ୍ମା କିଏ? ତେବେ ତୁରନ୍ତ ଜଗଦିଶଙ୍କର ନାମ କହିବେ । ତୁମମାନଙ୍କ ପାଇଁ ମ୍ୟାଗାଜିନ୍ ମଧ୍ୟ ବାହାର କରୁଛନ୍ତି । ସେଥିରେ ସବୁ କିଛି ଆସିଯାଉଛି । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ପଏଣ୍ଟସ୍ ଲେଖୁଛନ୍ତି, ବୃଜମୋହନ ମଧ୍ୟ ଲେଖୁଛନ୍ତି । ଲେଖିବା କୌଣସି ମାଉସୀ ଘର କଥା ନୁହେଁ । ନିଶ୍ଚିତ ବିଚାର ସାଗର ମନ୍ଥନ କରୁଛନ୍ତି । ଭଲ ସେବା କରୁଛନ୍ତି । କେତେ ଲୋକ ପଢି କରି ଖୁସି ହେଉଛନ୍ତି । ପିଲାମାନେ ମଧ୍ୟ ପଢି ସତେଜ ହୋଇଯାଉଛନ୍ତି । କିଏ କିଏ ତ ପ୍ରଦର୍ଶନୀରେ ବହୁତ ପରିଶ୍ରମ କରିଥାନ୍ତି, କିଏ-କିଏ କର୍ମ ବନ୍ଧନରେ ଆବଦ୍ଧ ହୋଇ ରହିଛନ୍ତି, ସେଥିପାଇଁ ଜ୍ଞାନକୁ ବେଶି ଗ୍ରହଣ କରି ପାରୁ ନାହାଁନ୍ତି । ଏହାକୁ ମଧ୍ୟ କହିବା ଡ୍ରାମା, ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେବା ମଧ୍ୟ ଡ୍ରାମାରେ ପାର୍ଟ ରହିଛି । ଏଭଳି ଅଭିନୟ କାହିଁକି କଲ ଏହି ପ୍ରଶ୍ନ ହିଁ ଉଠି ପାରିବ ନାହିଁ । ଏହା ତ ଅନାଦି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ତାକୁ କ’ଣ କେହି ପରିବର୍ତ୍ତନ କରିପାରିବ । କେହି ପୁଣି କହିଥା’ନ୍ତି ମୁଁ କ’ଣ ଭୁଲ୍ କଲି ଯେ ମୋତେ ଏପରି ଅଭିନୟ କରିବାକୁ ପଡିଲା । ଏଠାରେ ଭୁଲ୍ର ତ କୌଣସି କଥା ନାହିଁ । ଏହା ତ ଅଭିନୟ ଅଟେ । ଅବଳାମାନେ କେହି ତ ନିମିତ୍ତ ହେବେ ଯାହାଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେବ । ତେବେ ସମସ୍ତେ କହିବେ ଆମକୁ ଏହି ଅଭିନୟ କାହିଁକି ମିଳିଲା? ନାଁ ଏହା ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ । ପୁରୁଷମାନଙ୍କ ଉପରେ ବି ଅତ୍ୟାଚାର ହେଉଛି । ଏହିସବୁ କଥାରେ କେତେ ସହନଶୀଳ ହେବାକୁ ପଡିଥାଏ । ବହୁତ ସହନଶୀଳତା ଦରକାର, ମାୟାର ବିଘ୍ନ ତ ବହୁତ ପଡିବ । ବିଶ୍□ର ବାଦଶାହୀ ନେଉଛ ତ କିଛି ପରିଶ୍ରମ ତ କରିବାକୁ ହେବ । ଡ୍ରାମାରେ ପ୍ରାକୃତିକ ଦୁର୍ବିପାକ, ଖିଟ୍ପିଟ୍ ଆଦି କେତେ କଥା ରହିଛି । ଅବଳାମାନଙ୍କ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର ହେବାର ମଧ୍ୟ ଲେଖାଅଛି । ରକ୍ତର ନଦୀ ବି ବହିବ । କେଉଁ ସ୍ଥାନ ବି ନିରାପଦ ରହିପାରିବ ନାହିଁ । ଏବେ ତ ସକାଳର କ୍ଲାସ୍ କରିବା ପାଇଁ ସେଣ୍ଟର ଆଦିକୁ ଯାଉଛ । ଏପରି ବି ସମୟ ଆସିବ ଯେତେବେଳେ କି ତୁମେ ବାହାରକୁ ବାହାରି ପାରିବ ନାହିଁ । ଦିନକୁ ଦିନ ଦୁନିଆ ବିଗିଡି ଚାଲିଛି ଏବଂ ଆହୁରି ମଧ୍ୟ ବିଗିଡିବ । ଅସହ୍ୟ ଦୁଃଖର ଦିନ ଜୋରରେ ଆସିବ । ବେମାରି ଆଦିରେ ଦୁଃଖୀ ହେଲେ ପୁଣି ଭଗବାନଙ୍କୁ ଡାକିଥା’ନ୍ତି । ଏବେ ତୁମକୁ ଜଣା ପଡିଗଲାଣି, ଆଉ ବାକି ଅଳ୍ପ ଦିନ ଅଛି । ପୁଣି ଆମେ ନିଜର ଶାନ୍ତିଧାମ, ସୁଖଧାମକୁ ନିଶ୍ଚିତ ଯିବା । ଦୁନିଆକୁ ତ ଏହା ବି ଜଣା ନାହିଁ । ଏବେ ତୁମେମାନେ ଅନୁଭବ କରୁଛ ନା । ବର୍ତ୍ତମାନ ବାବାଙ୍କୁ ଭଲ ଭାବରେ ଜାଣିଗଲଣି । ସେମାନେ ତ ସବୁ ଭାବୁଛନ୍ତି ପରମାତ୍ମା ଲିଙ୍ଗ ସଦୃଶ ଅଟନ୍ତି । ଶିବଲିଙ୍ଗର ପୂଜା ବି କରିଥାନ୍ତି । ତୁମେମାନେ ଶିବଙ୍କର ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଉଥିଲ, କ’ଣ କେବେ ଏହି ବିଚାର କରୁଥିଲ ଯେ ଏହି ଶିବଲିଙ୍ଗଟି କ’ଣ ଅଟେ? ନିଶ୍ଚିତ ଏହା ଜଡ ଅଟେ, ତେବେ ପୁଣି ଚୈତନ୍ୟରେ ମଧ୍ୟ ଥିବେ ! ତେବେ ଏହା ପୁଣି କ’ଣ? ଭଗବାନ ତ ରଚୟିତା ଉପରେ ଅଛନ୍ତି । ଏହା ତାଙ୍କର ଚିହ୍ନ ଅଟେ, କେବଳ ପୂଜା କରିବା ପାଇଁ । ଯେବେ ତୁମେମାନେ ପୂଜ୍ୟ ହେବ ତେବେ ପୁଣି ଏହିସବୁ ଭକ୍ତିର ସାମଗ୍ରୀ ରହିବ ନାହିଁ । ଶିବକାଶୀଙ୍କ ମନ୍ଦିରକୁ ଯାଇଥାନ୍ତି, କାହାକୁ କ’ଣ ଜଣା ଅଛି ଯେ ଭଗବାନ ନିରାକାର ଅଟନ୍ତି । ଆମେ ମଧ୍ୟ ତାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟୁ । ବାବାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ହୋଇ ପୁଣି ଆମେ ଦୁଃଖୀ କାହିଁକି ହୋଇଛେ? ଏହା ବିଚାର କରିବାର କଥା ଅଟେ ନା । ଆତ୍ମା କହିଥାଏ ମୁଁ ପରମାତ୍ମାଙ୍କର ସନ୍ତାନ ଅଟେ, ତେବେ ମୁଁ ଦୁଃଖୀ କାହିଁକି? ବାବା ତ ସୁଖଦାତା ହିଁ ଅଟନ୍ତି । ଡାକିଥାନ୍ତି ମଧ୍ୟ ହେ ଭଗବାନ, ଆମର ଦୁଃଖ ହରଣ କର । ସେ କିପରି ହରଣ କରିବେ? ଦୁଃଖ-ସୁଖ ଏହା ତ ନିଜର କର୍ମର ହିସାବ କିତାବ ଅଟେ । ମନୁଷ୍ୟ ଭାବିଥାନ୍ତି ଯେ ସୁଖ ବଦଳରେ ସୁଖ, ଦୁଃଖ ବଦଳରେ ଦୁଃଖ ପରମାତ୍ମା ହିଁ ଦେଇଥାନ୍ତି । ସବୁ ଦୋଷ ତାଙ୍କ ଉପରେ ରଖିଦେଇଛନ୍ତି, ବାବା କହୁଛନ୍ତି ମୁଁ କେବେ ଦୁଃଖ ଦେଇନଥାଏ । ମୁଁ ତ ଅଧାକଳ୍ପ ପାଇଁ ସୁଖ ଦେଇକରି ଚାଲିଯାଏ । ଏହା ପୁଣି ସୁଖ ଏବଂ ଦୁଃଖର ଖେଳ ଅଟେ । କେବଳ ସୁଖର ହିଁ ଖେଳ ହୋଇଥିଲେ ତ ପୁଣି ଏସବୁ ଭକ୍ତି ଆଦି କିଛି ବି ନ ଥାନ୍ତା । ଭଗବାନଙ୍କ ସହିତ ମିଶିବା ପାଇଁ ହିଁ ଏହି ଭକ୍ତି ଆଦି ସବୁକିଛି କରିଥାନ୍ତି ନା । ଏବେ ବାବା ଆସି ସମ୍ପୂର୍ଣ୍ଣ ସମାଚାର ଶୁଣାଉଛନ୍ତି । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ ପିଲାମାନେ କେତେ ଭାଗ୍ୟଶାଳୀ ଅଟ । ସେହି ଋଷି-ମୁନି ଆଦିଙ୍କର କେତେ ନାମାଚାର ହେଉଛି । ତୁମେ ହେଉଛ ରାଜଋଷି, ସେମାନେ ହେଲେ ହଠଯୋଗ ଋଷି । ଋଷି ଅର୍ଥାତ୍ ପବିତ୍ର । ତୁମେ ସ୍□ର୍ଗର ରାଜା ହେଉଛ ତେଣୁ ପବିତ୍ର ନିଶ୍ଚିତ ହେବାକୁ ପଡିବ । ସତ୍ୟ-ତ୍ରେତୟା ଯୁଗରେ ଯେଉଁମାନଙ୍କର ରାଜ୍ୟ ଥିଲା ସେମାନଙ୍କର ହିଁ ପୁଣି ରାଜ୍ୟ ହେବ । ବାକି ସମସ୍ତେ ପଛରେ ଆସିବେ । ତୁମେ ଏବେ କହୁଛ ଯେ ଆମେ ଶ୍ରୀମତ ଆଧାରରେ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରୁଛୁ । ପୁରୁଣା ଦୁନିଆର ବିନାଶ ହେବା ପାଇଁ ମଧ୍ୟ ସମୟ ତ ଲାଗିବ ନା । ସତ୍ୟଯୁଗକୁ ଆସିବାର ଅଛି, କଳିଯୁଗକୁ ଯିବାର ଅଛି ।

ଦୁନିଆ କେତେ ବଡ ଅଟେ । ଗୋଟିଏ ଗୋଟିଏ ସହର ଅସଂଖ୍ୟ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କ ଦ୍□ାରା ଭରି ହୋଇ ରହିଛି । ଧନଶାଳୀ ବ୍ୟକ୍ତି ସାରା ଦୁନିଆର ଚକ୍କର ଲଗାଇଥା’ନ୍ତି କିନ୍ତୁ ଏଠାରେ ସମଗ୍ର ବିଶ୍□କୁ କେହି ଦେଖି ପାରିବେ ନାହିଁ । ହଁ ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଦେଖିପାରିବେ କାହିଁକି ନା ସତ୍ୟଯୁଗରେ ଥାଏ ହିଁ ଗୋଟିଏ ରାଜ୍ୟ, ଏତେ ଅଳ୍ପ ରାଜାମାନେ ଥିବେ । ଏଠାରେ ତ ଦେଖ କେତେ ବଡ ଦୁନିଆ ଅଟେ । ଏତେ ବଡ ଦୁନିଆର ଚକ୍ର କିଏ ଲଗାଇପାରିବ । ସେଠାରେ ତୁମକୁ ସମୁଦ୍ରକୁ ଯିବାର ନାହିଁ । ସେଠାରେ ସିଲୋନ୍ (ଶ୍ରୀଲଙ୍କା), ବର୍ମା ଆଦି ଦେଶ କ’ଣ ଥିବ? ନା କିଛି ନୁହେଁ । ଏହି କରାଚୀ ମଧ୍ୟ ନ ଥିବ । ସେଠାରେ ତୁମେ ମଧୁର ନଦୀ କୂଳରେ ରହିବ । ଚାଷ ଜମି ଆଦି ସବୁକିଛି ଥିବ ।

ସୃଷ୍ଟି ତ ବହୁତ ବଡ ଅଟେ, ହେଲେ ଅଳ୍ପ ମଣିଷ ଥିବେ, ପୁଣି ପରେ ବୃଦ୍ଧି ହେବ । ପୁଣି ଅନ୍ୟ ଦେଶକୁ ଯାଇ ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କଲେ । ଧିରେ ଧିରେ ଅଧିକାର କରିଚାଲିଲେ । ନିଜର ରାଜ୍ୟ ସ୍ଥାପନ କରିଦେଲେ । ଏବେ ତ ସେ ସବୁକୁ ଛାଡିବାକୁ ପଡୁଛି । ଏକମାତ୍ର ଭାରତ ଦେଶ, ଯିଏକି କାହାଠାରୁ କେବେ ରାଜ୍ୟ ଛଡାଇ ନେଇ ନାହିଁ କାହିଁକି ନା ଭାରତ ପ୍ରକୃତରେ ଅହିଂସକ ଦେଶ ଅଟେ ନା । ଭାରତ ହିଁ ସମଗ୍ର ବିଶ୍□ର ମାଲିକ ଥିଲା ଆଉ ସମସ୍ତେ ପଛରେ ଆସିଛନ୍ତି ଯାହାକି ଭାଗ-ଭାଗ କରି ନେଇଯାଇଛନ୍ତି । ତୁମେ କାହାଠାରୁ ରାଜ୍ୟ ଛଡେଇ ନାହଁ, ଇଂରେଜମାନେ ରାଜ୍ୟ ଛଡେଇଛନ୍ତି । ତୁମ ଭାରତବାସୀମାନଙ୍କୁ ତ ବାବା ବିଶ୍□ର ମାଲିକ କରୁଛନ୍ତି । ତୁମେ ସବୁ କେଉଁ ଆଡେ ଗଲ ବହୁତ ଅଳ୍ପ ରହିଛ । ତୁମମାନଙ୍କ ବୁଦ୍ଧିରେ ଏହି ସବୁ କଥା ରହିଛି, ବୁଢୀମାତାମାନେ ତ ଏତେ କଥା ସବୁ ବୁଝିପାରିବେ ନାହିଁ । ବାବା କହୁଛନ୍ତି ତୁମେ କିଛି ବି ପଢି ନାହଁ, ତେଣୁ ବହୁତ ଭଲ । ପଢିଥିବା କଥା ସବୁ ବୁଦ୍ଧିରୁ ବାହାର କରିବାକୁ ପଡିବ, କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥାକୁ ଧାରଣା କରିବାର ଅଛି - ମଧୁର ସନ୍ତାନମାନେ ବାବାଙ୍କୁ ମନେ ପକାଅ । ତୁମେ ଭକ୍ତିରେ କହିଥିଲ ନା ବାବା ଆପଣ ଆସିବେ ତ ଆମେ ସମର୍ପଣ ହୋଇଯିବୁ । ଆପଣଙ୍କୁ ପୁଣି ଆମ ଉପରେ ସମର୍ପଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅଦଳବଦଳ ହୋଇଥାଏ ନା । ବିବାହ ସମୟରେ ସ୍ତ୍ରୀ-ପୁରୁଷ ଜଣେ-ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ହାତକୁ ଲୁଣ ଦେଇଥାନ୍ତି । ବାବାଙ୍କୁ ମଧ୍ୟ କହିଥା'ନ୍ତି, ଆମେ ପୁରୁଣା ସବୁ କିଛି ଆପଣଙ୍କୁ ଦେଉଛୁ । ମୃତ୍ୟୁ ତ ନିଶ୍ଚିତ, ଏ ସବୁ ତ ବିନାଶ ହୋଇଯିବ । ଆପଣ ଆମକୁ ପୁଣି ନୂଆ ଦୁନିଆରେ ସବୁ କିଛି ଦେବେ । ବାବା ଆସି ହିଁ ଛନ୍ତି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ନେଇଯିବା ପାଇଁ ସେ କାଳ ଅଟନ୍ତି ନା । ସିନ୍ଧରେ କହୁଥିଲେ - ଇଏ କେଉଁ କାଳ ଅଟେ ଯିଏକି ସମସ୍ତଙ୍କୁ ଅପହରଣ କରି ନେଇଯାଉଛି, ତୁମେମାନେ ତ ଖୁସି ହେଉଛ । ବାବା ତ ଆସୁଛନ୍ତି ନେଇଯିବା ପାଇଁ । ଆମେ ତ ଖୁସିରେ ନିଜର ଘରକୁ ଯିବୁ । ଯାତନା ମଧ୍ୟ ସହନ କରିବାକୁ ପଡିଥାଏ । ଭଲ-ଭଲ ବଡ-ବଡ ଘରର ମାତାମାନେ ମାଡ ଖାଉଛନ୍ତି । ତୁମେ ସଚ୍ଚା ରୋଜଗାର କରୁଛ । ମନୁଷ୍ୟ କ'ଣ କିଛି ଜାଣୁଛନ୍ତି କି ସେମାନେ ତ ହେଲେ କଳିଯୁଗୀ ଶୁଦ୍ର ସମ୍ପ୍ରଦାୟ । ତୁମେ ଅଟ ସଙ୍ଗମଯୁଗୀ, ତୁମେ ଏବେ ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ହେଉଛ । ଜାଣୁଛ ଯେ ପ୍ରଥମ ନମ୍ବରର ପୁରୁଷୋତ୍ତମ ଏହି ଲକ୍ଷ୍ମୀ-ନାରାୟଣ ଅଟନ୍ତି ନା । ପୁଣି କଳା କମି କମି ଯିବ । ଉପରୁ ତଳକୁ ଆସୁଥିବେ । ପୁଣି ଧୀରେ-ଧୀରେ ଅଧୋ ପତନ ହୋଇଚାଲିବ । ଏହି ସମୟରେ ସମସ୍ତେ ଅଧୋ ପତିତ ହୋଇଯାଇଛନ୍ତି । ବୃକ୍ଷ ପୁରୁଣା ହୋଇଯାଇଛି, ମୂଳ ସଢି ଯାଇଛି । ଏବେ ପୁଣି ସ୍ଥାପନା ହେଉଛି । ମୂଳଦୁଆ ପକାଯାଇଥାଏ ନା । କଲମୀ ଅର୍ଥାତ୍ ଚାରା କେତେ ଛୋଟ ହୋଇଥାଏ ପୁଣି ସେଥିରୁ କେତେ ବଡ ବୃକ୍ଷ ସୃଷ୍ଟି ହୋଇଥାଏ । ଏହା ମଧ୍ୟ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ, ସତ୍ୟଯୁଗରେ ବହୁତ ଛୋଟ ବୃକ୍ଷ ହୋଇଥାଏ । ଏବେ କେତେ ବଡ ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ବିଭିନ୍ନ ପ୍ରକାରର ଫୁଲ କେତେ ରହିଛନ୍ତି, ମନୁଷ୍ୟ ସୃଷ୍ଟିରେ । ଗୋଟିଏ ବୃକ୍ଷରେ କେତେ ବିଭିନ୍ନତା ରହିଛି । ଏହା ଅନେକ ମନୁଷ୍ୟମାନଙ୍କର ବିଭିନ୍ନତା ପୂର୍ଣ୍ଣ ଧର୍ମର ବୃକ୍ଷ ଅଟେ । ଜଣଙ୍କର ଚେହେରା ଅନ୍ୟ ଜଣଙ୍କ ସହିତ ମିଶି ନ ଥାଏ । ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ ନା । ଏକ ପ୍ରକାରର ଅଭିନୟ ତ କାହାର ହୋଇପାରିବ ନାହିଁ । ଏହାକୁ କୁହାଯାଉଛି ପ୍ରକୃତି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଅବିନାଶୀ ଡ୍ରାମା, ଏଥିରେ ମଧ୍ୟ ମନଗଢା କଥା ବହୁତ ରହିଛି । ଯେଉଁ ବସ୍ତୁ ବାସ୍ତବ ହୋଇଥାଏ ତାହାର ବିନାଶ ମଧ୍ୟ ହୋଇଥାଏ । ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ବାସ୍ତବ ରୂପରେ ହୋଇଥାଏ । ଚିତ୍ର ଇତ୍ୟାଦି ମଧ୍ୟ ଅବିକଳ ତିଆରି ହୋଇନାହିଁ । ବ୍ରହ୍ମାଙ୍କର ଚେହେରା ବି ପୁଣି ୫ ହଜାର ବର୍ଷ ପରେ ତୁମେ ଦେଖିବ । ଏହି ଡ୍ରାମାର ରହସ୍ୟକୁ ବୁଝିବା ପାଇଁ ବୁଦ୍ଧି ବଡ ବିଶାଳ ହେବା ଦରକାର । ଆଉ କିଛି ନ ବୁଝିପାରିଲେ ବି କେବଳ ଗୋଟିଏ କଥା ବୁଦ୍ଧିରେ ରଖ - ଏକ ଶିବବାବା ଦ୍□ତୀୟ କେହି ନାହାଁନ୍ତି । ଏହା ଆତ୍ମା କହୁଛି - ବାବା, ମୁଁ ଆପଣଙ୍କୁ ହିଁ ମନେ ପକାଇବି ଏହା ତ ସହଜ ଅଟେ ନା । ହାତରେ କର୍ମ କରିଚାଲ ଏବଂ ବୁଦ୍ଧିରେ ବାବାଙ୍କୁ ୟାଦ କରୁଥାଅ । ଆଚ୍ଛା -

ମିଠା ମିଠା ସିକିଲଧେ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କ ପ୍ରତି ମାତା-ପିତା, ବାପଦାଦାଙ୍କର ମଧୁର ସ୍ନେହ ସମ୍ପନ୍ନ ଶୁଭେଚ୍ଛା ଏବଂ ସୁପ୍ରଭାତ । ଆତ୍ମିକ ପିତାଙ୍କର ଆତ୍ମିକ ସନ୍ତାନମାନଙ୍କୁ ନମସ୍ତେ ।

ଧାରଣା ପାଇଁ ମୁଖ୍ୟ ସାର :—

(୧) ସହନଶୀଳତାର ଗୁଣକୁ ଧାରଣ କରି ମାୟାର ବିଘ୍ନରେ ଉତ୍ତୀର୍ଣ୍ଣ ହେବାକୁ ପଡିବ । ଅନେକ ପ୍ରକାରର ବିପଦ ଆସିବ, ଅତ୍ୟାଚାର ହେବ - ଏଭଳି ସମୟରେ ସବୁ କିଛି ସହନ କରି ବାବାଙ୍କର ସ୍ମୃତିରେ ରହିବାକୁ ହେବ, ସଚ୍ଚା ରୋଜଗାର ମଧ୍ୟ କରିବାକୁ ହେବ ।

(୨) ବିଶାଳ ବୁଦ୍ଧି ହୋଇ ଏହି ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମାକୁ ଭଲ ଭାବରେ ବୁଝିବାକୁ ହେବ, ଏହା ତ ପୂର୍ବ ପ୍ରସ୍ତୁତ ଡ୍ରାମା ଅଟେ, ସେଥିପାଇଁ ଏଥିରେ କୌଣସି ପ୍ରଶ୍ନ ଉଠିପାରିବ ନାହିଁ । ବାବା ଯେଉଁ ସୁମତ ଦେଉଛନ୍ତି, ସେହି ଅନୁସାରେ ନିରନ୍ତର ଚାଲିବାକୁ ହେବ ।

ବରଦାନ:- ମାୟାଜିତ୍, ବିଜୟୀ ହେବା ସହିତ ପରୋପକାରୀ ହୁଅ ।

ଏବେ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ସ୍□ର କଲ୍ୟାଣ କରିବାରେ ବହୁତ ସମୟ ଖର୍ଚ୍ଚ କରୁଛ, କିନ୍ତୁ ଏବେ ପରୋପକାରୀ ହୁଅ । ମାୟାଜିତ୍ ବିଜୟୀ ହେବା ସହିତ ସର୍ବ ସମ୍ପତ୍ତିର ବିଧାତା ହୁଅ ଅର୍ଥାତ୍ ପ୍ରତ୍ୟେକ ସମ୍ପତ୍ତିକୁ କାର୍ଯ୍ୟରେ ଲଗାଅ । ଖୁସି ରୂପକ ସମ୍ପତ୍ତି, ଶାନ୍ତି, ଶକ୍ତି, ଜ୍ଞାନ, ଗୁଣ ଏବଂ ସହଯୋଗ ଦେବାର ସମ୍ପତ୍ତିକୁ ବାଣ୍ଟ ଏବଂ ବଢାଅ । ଏବେ ଯଦି ବିଧାତା ପଣିଆର ସ୍ଥିତିର ଅନୁଭବ କରିବ ଅର୍ଥାତ୍ ପରୋପକାରୀ ହେବ ତେବେ ଯାଇ ଅନେକ ଜନ୍ମ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ବିଶ୍□ ରାଜ୍ୟ ଅଧିକାରୀ ହୋଇପାରିବ ।

ସ୍ଲୋଗାନ**:-** ଯଦି ବିଶ୍□ କଲ୍ୟାଣକାରୀ ହେବାକୁ ଚାହୁଁଛ ତେବେ ନିଜର ସମସ୍ତ ଦୋଷ ଦୁର୍ବଳତା ଗୁଡିକୁ ସଦାକାଳ ପାଇଁ ବିଦାୟ ଦେଇଦିଅ ।

*** ଓମ୍ ଶାନ୍ତି ***

ଅବ୍ୟକ୍ତ ଈଶାରା:- ଏବେ ଲଗନର ଅଗ୍ନିକୁ ପ୍ରଜ୍□ଳିତ କରି ଯୋଗକୁ ଜ୍□ାଳା ରୂପ କର ।

ପ୍ରଜାମାନଙ୍କୁ ସୁରକ୍ଷିତ ରଖିବା ପାଇଁ ଯେପରି କିଲ୍ଲା ଅର୍ଥାତ୍ ଦୁର୍ଗମାନ ନିର୍ମାଣ କରାଯାଏ, ସେଥିରେ କେବଳ ରାଜାଙ୍କ ପାଇଁ ଗୋଟିଏ କୋଠରୀ ତିଆରି କରି ନ ଥାଆନ୍ତି, ପୁରା ଦୁର୍ଗ ତିଆରି କରିଥାଆନ୍ତି, ସେହିପରି ତୁମେମାନେ ମଧ୍ୟ ନିଜ ପାଇଁ, ନିଜର ସାଥୀମାନଙ୍କ ପାଇଁ, ଅନ୍ୟ ଆତ୍ମାମାନଙ୍କ ପାଇଁ ଜ୍□ାଳା ସ୍□ରୂପ ଯୋଗର ଦୁର୍ଗ ନିର୍ମାଣ କର । ଯଦି ଯୋଗ ଶକ୍ତିର ଜ୍□ାଳା ପ୍ରଜ୍□ଳିତ କରି ରଖିବ, ତେବେ ପ୍ରତ୍ୟେକ ଆତ୍ମା ନିଜକୁ ସୁରକ୍ଷିତ ଅନୁଭବ କରିବେ ।